

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم با سلام خدمت استاد عزیز: جناب استاد از یک طرف گفته می شود هر چقدر انسان مومن تر و با تقوا تر شود کوه مشکلات ، بلاها ، آفتها، دردها، رنجها و سختی ها بر سرش خراب می شود و یا باید صبر کند که حداقل است و یا باید شکر کند و راضی باشد که حداکثر است. روایات و خصوصا سخن بزرگان عارفان در این باره بسیار است. از طرف دیگر جملاتی شنیده می شود که اگر با تقوا باشید مشکلات شما برطرف می شود سختی ها از بین می رود، درهای آسمان برویت گشوده می شود، امراض جسمانیتان شفا پیدا می کند، شفاء مرض اجسادکم، نهج البلاغه تا آنجا که امام علی علیه السلام بوضوح می فرماید: امواج انباشته و متراکم بلاها برایش گشوده می شود سختی ها و مشکلات برای وی آسان می گردد و انفرجت عنه الا مواج بعد تراکما چشمه های نعمت بعد از فرو نشستن بر او جاری می شود نهج البلاغه خطبه ۱۹۸ امام صادق علیه السلام می فرماید: خدا برای شخص متقی ضمانت کرده از کارهایی که از آن ناخشنود است را به کارهایی که دوست می دارد رهنمون کند. و احادیث و سخنان بسیاری از این دست که معمولا وقتی واعظ می خواهند مردم را به تقوا تشویق کنند این سخنان را می گویند. حال جمع این دو چگونه است؟ با تشکر و التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: عنایت داشته باشید انسان متقی در مسیری قدم می‌گذارد که به امیال نفس اماره‌اش پشت کرده و از جهت نفس اماره ناکام شده، و در این راستا با انواع مشکلات روبه‌رو می‌شود. مثل آن که راست می‌گوید و این راست‌گفتن، به ظاهر برایش درد سر پیش می‌آورد. ولی از طرف دیگر چون انسان متقی اهداف خاصی دارد که اگر در راه تقوا بماند به آن اهداف می‌رسد، زندگی برایش بهشت می‌شود و همه‌ی رنج‌های مربوط به راه تقوا را به جان می‌خرد. موفق باشید